

třeby hospodářské prohlášeny za zájmy právem chráněné (srov. nář. Boh. A 8507/30, 9662/32). V řízení podle §§ 9 až 11 zák. č. 88/1920 Sb. může tudíž strana zajisté uplatňovati i své zájmy hospodářské. V případě dnes projednávaném však nejde o řízení podle zák. č. 88/1920 Sb., nýbrž o pravidelné řízení za účelem povolení stav. změn podle § 24 resp. 39 stav. řádu pro Prahu (zák. č. 40/1886 z. z. čes.). V tomto řízení však jest pro povolení stav. změn rozhodujícím jedině, zda jsou splněny podmínky stav. řádem resp. jinými právními předpisy stanovené, přičemž otázka, zda hospodářské zájmy žadatele o povolení jsou příslušným rozhodnutím stav. úřadů dotčeny či nikoli, zůstává bez právní relevance. I když tedy snad nař. rozhodnutí poškozuje hospodářské zájmy st-lů, není tím ještě řečeno, že zasahuje do jejich práv, které právní řád chrání. Ježto pak stížnost v části, ve které napadá nař. rozhodnutí se stanoviska hospodářského, netvrdí, která práva st-lů byla porušena, slušelo ji odmítnouti pro nepřípustnost vzhledem k nedostatku základního předpokladu stížnosti k nss-u, totiž porušení subj. práva, jak to stanoví § 2 zák. o ss.

Po právní stránce vytýká stížnost nař. rozhodnutí nezákonnost, kterou spatřuje jednak v tom, že žal. úřad vzal za základ svého rozhodnutí přehledný a zastavovací plán pro Prahu, ač v době podání žádosti st-lů nebyl tento plán ještě min. prací potvrzen a byl tudíž neúčinný, jednak v tom, že úřad přehledného a zastavovacího plánu použil, ač potvrzení plánu min. prací je pouze podmíněné a tudíž nezákonné.

Jak je patrné, obrací se stížnost jedině proti tomu, že žal. úřad použil za základ svého rozhodnutí přehledný a zastavovací plán pro město Prahu. Tu však přehlíží stížnost, že žal. úřad opřel svůj výrok, jímž povolení ke stav. změnám na domě st-lů neudělil, i o skutečnost, že »projektovanými stavebními změnami bylo by úplně znemožněno zřízení loubí, jehož provedení bylo stavebníkům již dřívějším stav. povolením pravoplatně uloženo a k jehož provedení se stavebníci také výslovně zavázali«. Tímto výrokem odkázal tudíž žal. úřad na právní situaci, jež vznikla z dřívějšího platného povolení stavebního, z něhož vyplývá určitá povinnost pro st-le, na jejíž odstranění v povolení žádaných stavebních změn st-lé nemají právního nároku. Proti tomuto důvodu nař. rozhodnutí stížnost nevznáší vůbec námitky, ponechávajíc jej nedotčeným. Tento důvod se však jeví v nař. rozhodnutí jako důvod samostatný vedle důvodu druhého, čerpaného z přehledného a zastavovacího plánu, takže, i kdyby důvod na druhém místě uvedený nebyl ve shodě se zákonem, zůstalo by nař. rozhodnutí dostatečně opřeno o neotřesený důvod první.

Ježto tedy námitky ve stížnosti vznesené nejsou s to nař. rozhodnutí zvrátiti a přivoditi jeho zrušení, slušelo již z tohoto důvodu stížnost zamítnouti, aniž bylo třeba zkoumati, zda námitky ve stížnosti té uplatněné jsou důvodny či nikoli.

Č. 11.388.

Učitelstvo (Podk. Rus): Lze zkoušku způsobilosti podle zák. č. 293/1919 Sb. požadovati také na Podk. Rusi?

(Nález ze dne 27. června 1934 č. 13.033.)

Věc: Irena B. v K. proti ministerstvu školství a národní osvěty o definitivní ustanovení.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím st-lka byla ustanovena definitivní učitelkou s právní platností teprve ode dne 18. května 1929, zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Podáním z 10. října 1931 žádala st-lka, tehdy zatímní učitelka v K., aby podle § 4 zák. č. 104/1926 Sb. byla jmenována definitivní učitelkou ode dne 1. září 1926, neboť byla ve školní službě ustanovena zatímní učitelkou od 1. září 1923, od té doby konala nepřetržitě službu, takže dne 1. září 1926 uplynula tříletá čekatelská doba ve smyslu § 2 zák. č. 104/1926 Sb. Učitelského diplomu pro obecné školy s vyučovacím jazykem maďarským nabyla v Užhorodě dne 30. června 1921. Doplnovací zkoušku pro obecné školy s vyučovacím jazykem ruským vykonala dne 29. ledna 1923 a měla tedy plnou kvalifikaci učitelkou ještě před tím, než byla jmenována učitelkou. Dne 18. května 1929 opakovala st-lka zkoušku způsobilosti pro obecné školy s ruským vyučovacím jazykem. St-lčin učitelský diplom z r. 1921 pro obecné školy s vyučovacím jazykem maďarským ve smyslu odst. III. vl. nař. č. 25/1923 Sb. má plnou právní platnost a vykonáním doplnovací zkoušky pro školy s ruským vyučovacím jazykem byla platnost st-lčina učitelského diplomu rozšířena i na tyto školy. Tím způsobem jeví se druhá zkouška způsobilosti vykonaná ve smyslu výnosu škol. referátu z 18. srpna 1923 č. 19.378 zbytečnou a nezákonnou s hlediska zák. č. 293/1919 Sb., který zkoušky učitelské způsobilosti nepředpisuje a vztahuje se jen na zemi Slov. Z těchto důvodů nemůže býti druhý diplom z r. 1929 směrodatným pro stanovení st-lčiny služební doby, nýbrž jen diplom první.

Min. školství nař. výnosem vyslovalo, že ustanovuje st-lku podle § 4 zák. č. 104/1926 Sb. definitivní učitelkou s právní platností od 18. května 1929.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss:

Žal. úřad v nař. rozhodnutí neuvádí výslovně, z kterého důvodu nevyhovuje žádosti st-lčině o ustanovení definitivní učitelkou již dnem 1. září 1926 a proč ji ustanovuje definitivní učitelkou s právní platností teprve od 18. května 1929. Leč uváží-li se obsah nař. rozhodnutí v souvislosti s obsahem žádosti st-lčiny a spisů správních, je nepochybné, že žal. úřad vychází z názoru, že st-lka mohla býti ustanovena definitivní učitelkou teprve po tom, když vykonala zkoušku učitelské způsobilosti a že tuto zkoušku st-lka vykonala teprve dne 18. května 1929. Také st-lka rozumí takto nař. rozhodnutí a dovozuje podobně jako již v instančním odvolání, že diplomovou zkoušku učitelské způsobilosti, doplněnou zkouškou pro vyučování na školách s ruským vyučovacím jazykem, vykonala před nastoupením školní služby dne 1. září 1923, že jest proto služební dobu potřebnou k nabytí nároku na ustanovení definitivní učitelkou počítati od tohoto dne, nikoli ode dne vykonání druhé zkoušky způsobilosti, které se st-lka podrobila, ačkoli pro její požadování, předepsané výnosy školského odboru v Užhorodě z 15. dubna 1923 a z 18. srpna 1923 pro učitele s učitelskými diplomy z roku 1919 až 1922, nebylo zákonného podkladu.

Přes to, že st-lka již ve své žádosti uvedla, že zkouška učitelské způsobilosti, vykonaná st-lkou dne 18. května 1929, nemůže podle dosavadní právní úpravy býti směrodatnou při posouzení otázky, zda u st-lky jsou splněny zákonné předpoklady pro definitivní ustanovení, nereagoval žal. úřad v nař. výnosu ani slovem na vývody st-lčiny, zejména nezaujal stanoviska ani k poukazu st-lky na předpis čl. III. vl. nař. z 8. února 1923 č. 25 Sb. o úpravě služebních požitků a výslužného učitelstvu na státních obecných a občanských školách v Podk. Rusi, kde se stanoví, že dokud nebudou zákonem zavedeny zkoušky učitelské způsobilosti také pro Podk. Rus, pokládá se diplom, opravňující k vyučování na maďarských školách lidových a občanských, pro zařazení do služebních skupin a tříd za rovnocenný s předepsanou zkouškou způsobilosti pro školy obecné a občanské, vykonanou před zkušebními komisemi k tomu povolanými, ani k tvrzení st-lky, že výnos školského odboru v Užhorodě z 18. srpna 1923, kterým byly nařízeny zkoušky učitelské způsobilosti pro učitele na Podk. Rusi, nemá zákonného podkladu. Tímto nedostatkem nař. výnosu bylo st-lce znemožněno bezpečně seznati právní stanovisko žal. úřadu a byla ztížena obrana jejích práv před nss-em.

Pokud by nař. výnosu bylo snad rozuměti tak, že není vyřízením žádosti st-lčiny, nýbrž opatřením z úřední moci, proti němuž by byly přípustny námitky podle ustanovení § 30 odst. 4 učit. zák. č. 104/1926 Sb., bylo by nař. výnos uznati rovněž vadným, neboť v jeho obsahu není nijak naznačeno, že byl vydán z moci úřední a st-lka tedy mohla důvodně míti za to, že výnos ten obsahuje vyřízení její žádosti z 10. října 1931, jež se týkala téže věci jako nař. výnos, totiž ustanovení definitivní učitelkou.

Z těchto úvah bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss, pokud jím st-lka byla ustanovena definitivní učitelkou s právní platností teprve ode dne 18. května 1929.

Č. 11.389.

Samospráva obecní: I. K výkladu ustanovení §§ 10 a 14 obec. fin. novely č. 329/1921 Sb. — II. »Výhodnost« smlouvy o dodávce elektrického proudu pro obec?

(Nález ze dne 28. června 1934 č. 5047.)

V ě c: Firma Š.-ská rafinerie liehu, úč. spol. v Liptovském Sv. Mikuláši (adv. Dr. Lev Winter z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o dodávku elektrického proudu obci.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Obec Liptovský Svätý Mikuláš odbírala od Š.-ské rafinerie liehu, úč. spol. v Lipt. Sv. Mikuláši, elektrický proud na základě smlouvy sjednané dne 11. srpna 1904. Ve schůzi dne 30. prosince 1929 usneslo se měst. zastupitelstvo v Lipt. Sv. Mikuláši tuto smlouvu na základě § 38 dnem 1. ledna 1930 vypověděti s tím, že usnesení to má býti bez ohledu na podané odvolání ihned vykonáno. Výměrem z 22. listopadu 1930 zamítl zem. úřad v Bratislavě v postupu instančním stížnost Š.-ské rafinerie liehu do tohoto usnesení jako bezdůvodnou.